

La dimissió del president Hosni Mubàrak és una bona notícia per a la Unió Europea?

—Me n'alegre pels egipcis. Amb perseverança pacífica, han obligat Mubàrak a dimitir. Tot el qui haja sentit els crits d'eufòria a la plaça de Tahrir entén com han esperat aquest moment.

—**Som testimonis d'una revolució democràtica o l'exèrcit ha assumit el poder?**

—Encara no s'han complert totes les demandes dels manifestants per a assolir una democràcia real. Volen decidir el futur per ells mateixos. L'exèrcit, que ara té el poder, ha de complir aquestes exigències.

—**Quant tardarà a haver-hi eleccions?**

—Els egipcis han dit clarament que volen unes eleccions lliures com més aviat millor. Espere que els governants actuals presenten un projecte sobre com les volen preparar. La fase de transició no hauria de durar sinó unes poques setmanes, a tot estirar uns mesos. Europa pot donar suport a aquest procés. Hem acumulat molta experiència amb les revolucions pacífiques de l'Europa de l'est.

—**Durant dues setmanes Europa ha observat passiva els esdeveniments a Egipte. Per què no us hi heu compromès més activament?**

—No hauríeu d'esperar una actuació dramàtica meua. No havíem d'intentar avançar els esdeveniments, sinó ocupar-nos-en tan aviat com es facen realitat. Europa no és tan ràpida ni flexible com us agradaria. Abans de parlar en nom de la Unió Europea he de consultar els 27 països membres. Per tant, no serem mai els primers d'impulsar una política.

—**Amb tot, la veritat és que en el passat Europa ha donat massa valor a l'estabilitat i massa poc a la democràcia. Mubàrak era un aliat d'occident.**

—Això és un prejudici periodístic típic. Retrospectivament, hom és sempre més llest. És clar que també ens importava l'estabilitat. Egipte feia un paper molt important en la lluita contra el terror islamista i per la seguretat de l'estat d'Israel. Això no obstant, també vam mirar d'exportar els nostres valors europeus a aquests països. Malgrat que, naturalment, no es pot aconseguir tot allò que és desitjable. Qui es pren la política exterior amb serietat sempre haurà d'acceptar compromisos.

“Els nostres programes han reforçat Tunísia i Egipte”

Catherine Ashton (Upholland, Anglaterra, 1956), alta representant d'Afers Estrangers de la UE, parla en aquesta entrevista sobre la dimissió del president Mubàrak i les crítiques a la seua gestió.

—El vostre compatriota, el primer ministre David Cameron, afirma que en el passat la UE va pagar centenars de milions d'euros a Egipte “sense rebre'n res en canvi.”

—Si haguera reflexionant un poc, de segur que no ho hauria dit. Els nostres programes han reforçat completament a Tunísia i a Egipte la classe mitjana, que ara s'ha manifestat al carrer. Tanmateix, he d'admetre que hem de parar més atenció a qui subvencionem i què reclamem en compensació. Hem d'establir més aviat les conseqüències si els

països receptors no compleixen les seues obligacions.

—**Quan anireu a Egipte?**

—Tan prompte com siga possible. El govern egipci ha demanat que els polítics estrangers no hi vagen de visita. No em vull immiscir en els afers interns d'Egipte, sinó oferir ajuda.

—**També us reunireu amb representants dels Germans Musulmans?**

—Parlaré amb tots els representants de l'oposició. L'èxit de les eleccions depèn del suport que reben de tota la societat. Cal incloure-hi tothom —també els Germans Musulmans—, en aquest procés, tant se val si hom està d'acord amb ells o no.

—**No és la primera vegada que us manteniu allunyada de punts crítics. Al Parlament Europeu ja us anomenen lady absent.**

—No puc ser a tot arreu. Tinc una feina que abans feien tres persones diferents. He heretat dels meus predecessors 500 reunions l'any. Presidesc les sessions dels ministres d'Afers Estrangers, de Defensa i de Desenvolupament de la UE. A més, m'ocupe de la construcció del nou servei diplomàtic europeu.

—**Això sona a missió impossible.**

—Us podria taral·larejar el tema musical del film.

—**Les vostres paraules no sonen com si seguéreu al costat del telèfon, el número del qual va trobar a faltar l'ex-secretari d'estat Henry Kissinger quan, en uns altres temps, volia parlar “amb Europa”.**

—Els nord-americans entenen que els europeus hem guanyat terreny. Parlem amb ells cada hora, de vegades fins i tot amb més freqüència. L'intercanvi entre el Departament d'Estat dels Estats Units i el meu departament és enorme. Protocol·làriament, som el seu primer contacte. En aquest sentit, jo tinc el telèfon que buscava Kissinger.

Christoph Schult

Traducció de Blanca Juan